

Теодора Димова
Откъс от АДРИАНА

Адриана била ехидна, раздразнителна, порочна, зла, декадентски прокълнатата съм, като бодлеров стих съм, мислела, и отдавна е свършено с мен и отдавна е взето решението, и нямам път назад или напред, и нямам път, красотата е разцъфтявала върху тинята на пороците, кожата е ставала все помлечно бяла, косите е все по-гъсти, по-черни и по-лъскави, колкото повече перверзни нощи прекарвала, толкова по-невинна и по-млада изглеждала, грехът и ексцесиите само подхранвали красотата е, само в очите е можело да се усети стаеният звяр, но тя ги криела, криела очите си от хората, за да не ги плаши, за да може да бъде с тях, за да не бъде сама в покварата си, за да бъде с хора, все пак с хора, а не с животни като в картините си, само в очите е стоял стаен звярът, очите на рис и дива котка, очите, които подплашвали хората, била от падналите, от развратниците, от блудниците, от греховните, от егоистите, от иродиадите, които сластно се увивали около порочните си идоли, била самото разложение, била проядена и погнусена, изпълнена с отвращение към себе си и нямало спасение, и нямало спасение. Нарочно не искам да влизам в подробности, нарочно не искам да назовавам детайлите, казала тя на Юра. Това са грозни неща и ти не бива да ги знаеш в подробности, в детайли, защото дъното и падението винаги теглят надолу, винаги те засмукват, те са зейнала паст, която погубва човека, независимо какъв е той, дори и в последния му час падението и дъното са готови да го засмучат, за тях е ценен всеки един човешки час, независимо дали пръв или последен, и в предсмъртния си миг можеш да си развратен, блуден, греховен, да умираш в скверност и това ще е духът на дъното и падението, които те дебнат отвсякъде, те винаги дебнат, Юра, запомни това и затова не показвам никога онези картини, защото тяхната чудовищност е прилепчива към душите ни и затова не ти разказвам в подробности и детайли за моето дъно и моето падение, защото те могат да полепнат по теб и някой ден да те разболеят, детето ми. Веднъж завинаги се бях причислила към злите и прокълнатите. Веднъж завинаги смятах, че дъното и падението са непоправими и непреодолими. Всъщност тя винаги била искала да се самоубие, Теодор, това било нейната болест, не искала да живее, самоубийството още от дете я очаровало, хипнотизирало я, усещала смъртно, че трябва да умее да прахосва и живота си, щом е толкова богата, щом била прахосница, да бъдела тогава прахосница до край, прахосница и на живота си, не можела да си позволи да бъде полупрахосница, полуразсипница, не можела да си позволи с нейния мащаб и мощност да живее в полуистини, в полужестове, ако нещо съществувало, то трябвало да съществува в своята крайност, в своята цялост, в своята безвъзвратност и след като била така неимоверно богата, тя трябвало да бъде богата и с живота и съдбата си, трябвало да ги пилее и раздава на простосмъртните, а не да пази за себе си годините, здравето, живота си, не трябвало да се грижи за живота си като полубедните, като полубогатите, които треперели над него, тя трябвало да

може да бъде способна във всеки миг да изгуби живота си. Затова самоубийството я дебнело отвсякъде. Като че ли било край нея и с всеки изминал ден все повече се приближавало, мамело я, привличало я, изяждало частица от нея, била съвсем сигурна в съдбата си, в своето фатално предопределение, затова така лакомо гребяла от удоволствията, затова така преяждала в своя разврат и в своята похот, в перверзностите си, в ненаситния си глад за саморазрушение, самоунищожение, самоизличаване. Била много порочна, Теодор, което си личеше и от картините, защото забравих да ти кажа, нарочно или не, че в картините имаше съвкупления, съвкупление на хора с животни, но това вече не мога да го разказвам и изговарям, невъзможно ми е да го изговарям и описвам, Теодор, екстазите на тези хора от нейните картини по време на съвкупление, и това въобще всъщност не може да бъде наречено екстаз, а пароксизъм или не зная какво, Теодор, ти най-добре познаваш думите, бях толкова порочна, казвала Адриана, че хората дори не смееха да разказват за мен от срам, че би им се наложило да изговорят подобни неща, не смеели да ги споделят, изчервявали се дори, когато чуели отделни детайли от тях, тези детайли отблъсквали дори разпаленото им до неистовост въображение, беше ги срам да разказват тези истории и именно затова те никога не стигнаха до ушите на моите родители, може би са стигали до ушите на баща ми, но най-вероятно той само е махвал с ръка, приемал ги е като фантасмагорични и абсолютно неправдоподобни, като глупост или завист, макар че и най-големите завистници по онова време не биха посмели да му разкажат за тези истории, от жалост към един баща, и най-овълчените му врагове не биха могли да изреждат безобразните оргии на покварената му дъщеря - най-странното е, Юра, че всичко това не ми доставяше никакво удоволствие, най-много моментно, аз просто бях очарована от падението си, бях очарована от дъното, в падението и в дъното има доста чар в началото, като всяко ново нещо, след това става не по-малко скучно от всичко останало и бързо омръзва, не ми се описват подробностите не защото са срамни или извратени, предполагам можеш да се досетиш, че срамът от тези ексцесии отдавна се е оттласнал от мен, не ми се описват, защото в същността си са скучни, срамно скучни за едно падение, за едно самоунищожение, защото едно падение, Юра, едно самоунищожение също трябва да бъде блякаво и грандиозно или поне артистично и заразително, поне да изпълни цялата ти душа с греховност, поне да ти осигури дъното, за да можеш после да паднеш на колене и да плачеш, но това е лукс, който порочността и развратът не могат да го осигурят Юра, а въображението ми вече загниваше, все повече загниваше и се разкапваше и не успявах да измислям други, все нови и нови перверзности, заради леността, която ме обездвижваше, заради погнусата, която изпитвах към себе си, все пак бутилката уиски и цигарите бяха далеч по-приемливото състояние и в онова алкохолно опиянение най-много исках да се самоубия, като че ли предизвиквах самоубийството да се приближи още по-близо до мен, за да може да бъде извършено, казвах си ето, след такава свинщина вече не можеш да живееш, нямаш място в този свят, нямаш

право да го мърсиш с присъствието си, нямаш право на изгрева и оставах в стаята си, и пусках пердетата, и лежах, и пиех луминал и заспивах наркотичния сън, и се пробуждах, и отново пиех луминал, защото иначе трябваше да пия уиски, не исках да бъда в съзнание, исках съзнанието ми да изчезне от замъгление, за да не чувствам досадата, погнусата, скуката, това, че нямаш какво да правиш, във всеки един момент не знаеш какво да правиш със себе си и със света, и няма къде да отидеш и няма къде да се скриеш освен в уискито и в съня и онзи сън беше подобен на смърт, Юра, такава непоносимост към живеенето, че единственият изход беше смъртта. Като че ли дните ми бяха отмерени в някаква скала, в нея имаше червена течност, тя все повече намаляваше. Аз я виждах – кръвта си, как изтича и когато тя свършеше, аз трябваше да глътна шепата луминал и щеше да бъде това. Щеше да бъде приключено. Щеше да бъде сложен финал. Ето това усещане. Това усещане, че самоубийството дебне отвсякъде. Че си попаднал в лапите му и няма измъкване. Че това е единствено възможното, единствено доброто, че е въпрос на съвсем малко време, въпрос на няколко седмици, докато се изтърпи лятото. Защото лятото с неговото великолепие беше съвсем невъзможно за това самоубийство, колкото и странно да ти звучи, Юра, лятото и синевата му нямаше да приемат едно самоубийство, колкото и нелепо да ти се струва това разсъждение. Нямаше да му отдадат нужната почит, нужното отвращение. Самоубийството ми и цялата му чернилка щяха да потънат в синевината и лазура на лятото, зеленината също щеше да го погълне, нямаше просто да остане и помен от самоубийството и неговата чернилка. Затова трябваше само да се изчака края на лятото, да се изчака края на това великолепие и синева, края на тази необятност и топлота, в които се разгръща морето през лятото, края на това бездънно синьо небе и звездите нощем. Решено беше. Решението беше взето. Краят на лятото. Тази предопределеност, тази сигурност, че ще го направиш. Дори сега, един век по-късно, тук Адриана се засмя с нейния внезапен, стрелкащ се като прилеп, прилепен смях, тя винаги се засмиваше така, когато ставаше дума за нейната възраст, за моята древна възраст, така се изразяваше, да не смяташ, че е приятно, Юра, да си на деветдесет и три, но не зависи от теб, както не зависи от теб, че си толкова красива, че имаш тези керемидени коси и кафяви очи, ти нямаш нищо общо с това, Юра, то е на Бог, а не на теб, ако ме разбираш какво искам да кажа, но трябва да станеш на моята възраст, за да разбереш, че съдбата не понася категоричните човешки решения, не само че не ги понася, не само че ги осуетява, а и по най-безпardonен начин се изсмива, кикоти се, подиграва се с тях. Една сутрин аз не само че се събудих сравнително рано, не само че успях да стана и да закуся в сравнително добро настроение, но и успях да се озова на градския плаж заедно с Червенко на две крачки зад мен, разбира се, озовах се на плажа сред блъсканицата, гмежта, простолюдиеето – започвах да рисувам картина, в която ми трябваша голи тела и телесност, лицата нямаха значение, можеха и да не се виждат, интересуваха ме телата, телесната отпуснатост, телесната грозота и уродливост, мисля – и тук отново внезапните прилепи на смеха, – мисля, че

жадувах да срещна точно такъв модел, какъвто съм аз в момента, исках да срещна себе си на деветдесет и три, макар че тогава още не знаех – толкова древни същества никога не ходят на плажа, за да не оскърбяват морето с присъствието си, или ходят само на безлюдни, съвсем пусати и сурови плажове. Ако тогава бях видяла себе си, веднага щях да се харесам, да се нарисувам, тогава аз търсех именно подобна физическа форма, каквата е сега моята, Юра, близка до уродливата, в онзи августовски и сияен ден, в онова великолепие на август и слънцето, в онзи режещ, жесток блясък на август, в напоената с бляскавост утрин, аз се озовах не другаде, а на плажа, градския плаж, в блъсканицата, в гмежта, в простолюдието, за да търся себе си на деветдесет и три и нямаше как да се намеря, бих била упоена от щастие, ако бих намерила модел като себе си в момента, бих неповярвала на очите си, ако бих се предположила на деветдесет и три години, тази моя изкривеност на костите би ми се сторила неправдоподобна, тази извитост на всеки мой пръст би ме омагьосала, тази провиснала като мокър чаршаф кожа върху кривите кости щеше да ми се стори опустошителна, безбройните бръчки по така нареченото ми лице щяха да бъдат най-голямото предизвикателство, ако се бях срещнала тогава, щях да платя на този модел богато и пребогато, щях да го наема и да го откупя до края на живота му, щях да го рисувам и изучавам в упоение, защото щях да съм сигурна, че това е подигравката на Бог с човека – да допусне едно същество да съществува в този вид, в тази старост, но не, не се срещнах тогава на плажа в онази августовска утрин, напоена с блясък, слънце и синевина, не се срещнах, макар че трескаво се търсех сред градския плаж, сред блъсканицата, гмежта, вървах през плажа и безсрамно разглеждах телата, търсех своето деветдесет и три годишно тяло, което да ме поразя в своята смаленост и неправдоподобност, в съвършената си чудовищност, търсех се като древен ловец, който трябва да хвърли примката на своята плячка, за да не умре от глад, търсех се, за да имам материално доказателство за иронията на Бог към света.